

“Başka bir şey Azra Kohen... Başka bir enerji... Başka bir kafa... Başka bir bakış açısı... İleri, çok ileri... Bilgili, donanımlı, hızlı, zeki... Fışek gibi bir kadın... Resmen nehirler gibi akıyor, çağlıyor... Ağzınız açık kalıyor! O bilgi âşığı bir öğrenci, o bir modern zaman filozofu...”

—Ayşe Arman

“Okuduğum en etkileyici kitaplardan biri bu seri. Sağlam bir kurgusu var. Olayların peşine takıyor sizi, bırakamıyorsunuz. Her birkaç sayfada bir... ve öğrendiğin gerçek bilimsel araştırmalara dayanan... ve popüler olmayan bilgiler... değişim yaratıyor... Azra, yaşam enerjisi-ni bütün renkleriyle yansıtan ışıklı bir kişilik, çok etkileyici.”

—Güneri Cıvaoğlu

“Bir yayıncılık fenomeni... Yüksek enerjili, hiperaktif ve meraklı.”

—Gülenay Börekçi

“Gerçekten bizi tokatlayan, bizi sarsan, içimizde güzel duygular uyandıran ve düşünmemizi sağlayan önemli bir yazar. Fi, Çi, Pi okuyanı değiştiren yenileyen bir seri, Aeden ise acayip bir hikaye, herkesin mutlaka okuması gereken bir kitap!”

—Doğa Rutkay

“Eşsiz bir hikaye ile yola çıkarak, Türkiye’de en çok satan kitaplarının yazarının bir kadın olması kesinlikle gurur verici. Azra Kohen bilgilendiriyor, öğretiyor, aydınlatıyor!”

—Sanem Oktar, KAGİDER Başkanı

*“Kelimelerindeki parıltılar bende mutluluk oldu, ümit oldu, kilitle-
diğim ne varsa serbest bırakmayı istedim. Damarlarıma zerk edilen
duyguyu fark ettim. Daha kana karışmamış olabilir ama yüreğime
doğru gelen akışı hissedebiliyorum. Merakın ışıltısını, sorunun değe-
rini hatırlatan kadın: Azra Kohen.”*

—İpek Kigan, *Hillsider Magazine*

*“Hayata farklı bir çerçeveden bakabilen, edindiği bilgileri müthiş bir
kurguyla harmanlayarak kitaplarını okutan bir kadın.”*

—Klivya Armağanlıyan, *Paros Dergisi*

*“Azra Kohen kaleminin tüm kuvvetiyle hayatımızı altüst edip bizi
kendimize getiriyor.”*

—Ayşe Berna Erten, *Original*

*“Kitaplarıyla akıllara kazınan, insanlara farkındalık kazandıran ve
yaşadığı çevreye son derece duyarlı.”*

—Gülçün İşler Fırat, *Şamdan*

*“Azra Kohen bize öyle bir kötülük yaptı ki hazırlıklı olun! Onun
kitaplarını okuduktan sonra hiçbir kitap size aynı keyfi vermeyecek.”*

—Ankara Kitap Kulübü

*“Yazdığı her kelime ile fark yaratıyor Azra Kohen! Azra'nın söyle-
dikleri gerçekten gönüllere ulaşıyor. Seri okuyanı silkeliyor, kendine
getiriyor. Yeniden doğuş yolculuğu gibi.”*

—Dr. Fatoş Karahasan

“Fi-Çi-Pi üçlemesiyle yeri yerinden oynattı adeta. Öyle bir yazıyor ki gerçek de onun yazdıklarında, kurgu da, geçmiş de onda, gelecek de. Toplumsal meselelere farklı bakış açısı, duruşu, tavrı, kısacası her şeyiyle farklı. Kitaplarını okumalısınız.”

—Buket Aydın, *Milliyet*

“Okuyanlar okumayanlara öneriyor... Fi felsefi cümlelerle örülmüş kocaman etkili bir kitap! Bazı kitaplar vardır ve onları okuma zamanı... Fi de hayatınızda bir açılıma ihtiyacınız varsa elinizden düşüremeyeceğiniz çok etkileyici bir kitap...”

—Sonat Bahar, *Sabah Kitap*

“Her defasında onun bir sonraki kitabını heyecanla bekleyen biri olarak kitaplarına ve ona hayran kalmamak elde değil!”

—Ahmet Arslaner, *Megalife*

“Çok şaşırtan, harekete geçiren, hiç bitmesin dedirten bir seri bu. Kitap bitmesin diye kendinize kota koyarak okuyorsunuz ve bittiğinizde hayata bakışınız tamamen değişiyor, daha bir güzelleşiyor. Fark yattıyor her cümlesiyle.”

—Tamara Pur, *Şalom*

“Peşinden koştuğu farkındalığa ulaşan Azra Kohen geniş kitleler tarafından baş tacı edilmiş bir isim. Edebiyat dünyasının yeni fenomeni!”

—Dilara Tahmaz, *Bugün*

“Birçok yeteneği var, on parmağında on marifeti olan bir cevher Azra Kohen. Bir aşk romanı gibi başlayan kitap ilerleyen sayfalarda kelimize ayna tutmamızı sağlıyor. Gerçekten de son zamanlarda okuduğum en iyi kitap!”

—Edda Sönmez, *Sözcü*

“Okuyanı etkisine öyle bir alıyor ki dünyanız, kitabı okuduğunuz süre boyunca Azra Kohen’in yarattığı evrene dönüşüyor. Klişelere kaçtığı anlarda bile aslında iyi ve de doğru bir klişenin hiçbir zaman zararlı olmadığını gözler önüne seriyor. Sizi koca bir labirentin içine çekip tüm önyargılarınızı sıfırlayana, maddiyatı tamamen kenara atmadan maneviyata bakana ve kendinize dönene kadar size çıkış yoluna dair en ufak bir ipucu vermiyor.”

—Cansu Uras, *Ranini TV*

“Harekete geçmemiz için öyküsünün içine gizlediği bir kılavuz sunuyor... satır aralarına gizlenmiş detayları görebilenler bunun bir farkındalık kitabı olduğunu anlayacak.”

—Yaprak Çetinkaya, *Pozitif*

EVEREST

1764

tamadres.com

AKILAH
AZRA KOHEN

Fi

Φ

1,618...

§

Yayın No 1764
Türkçe Edebiyat 691

Fi

Azra Kohen

Kapak tasarımı: Everest Grafik
Sayfa tasarımı: M. Ashihan Özçelik

© 2018, Azra Kohen
© 2018, bu kitabın tüm yayın hakları
Everest Yayınları'na aittir.

1. Basım: Temmuz 2018
2-3. Basım: Şubat 2019

ISBN: 978 - 605 - 185 - 279 - 9
Sertifika No: 10905

Baskı ve Cilt: Melisa Matbaacılık
Matbaa Sertifika No: 12088
Çiftelhavuzlar Yolu Acar Sanayi Sitesi No: 8
Bayrampaşa/İstanbul
Tel: (0212) 674 97 23 Faks: (0212) 674 97 29

EVEREST YAYINLARI

Ticarethane Sokak No: 15 Cağaloğlu/İSTANBUL
Tel: (0212) 513 34 20-21 Faks: (0212) 512 33 76
e-posta: info@everestyayinlari.com
www.everestyayinlari.com
www.twitter.com/everestkitap
www.facebook.com/everestyayinlari
www.instagram.com/everestyayinlari

Everest, Alfa Yayınları'nın tescilli markasıdır.

Fi

Φ

1,618...

tamadres.com

Eşim Sadok,

Bende yarattığın duyguyu anlatmaya kelimeler yetmez ama yine de ifade etmeye çalışacağım:

Varlığın, gerçek insanın bir gün bu gezegende var olabileceğinin kanıtı bana. Seni biliyorum ve hep bileceğim. Bana ilham verdiğin için, beni görür görmez bildiğin için, sabrın, anlayışın, inancın için minnettarım. Deneyimlediğim en doyurucu şeysin sen. Hayatı benimle deneyimlemeyi seçtiğin için tüm güzel enerjilere şükürler olsun! Sen olmadan ben olmazdım.

*Bana ilham verdiği için oğluma,
Benim kadar inandığı için sevgili Güneş'e,
Benim kadar sevdiği için Hülya'ya,
Benimle olduğu için Nathalie'ye,
Benimle koştuğu için Olivia'ya,
Bana dikkat ettiği için Aysedül'e,
Benimle yansıdığı için 19 arkadaşıma ve
Beni hep toprakladığı için Dilek'e teşekkür ederim, varlığınız fark yarattı, mutluluk verdi.*

Bu kitap herkes için yazılmadı. Farkındalığın ne kadar önemli olduğunu, Hiçbir şeyin görüldüğü gibi olmadığını,

Doğduğumuz andan itibaren olmamız gerekenden uzaklaştırılarak prototip bir toplum yaratığına dönüştürülmek için işkencelere maruz kaldığımızı,

Bu insansı hayvanın 'kişi' olabilmek için varlığı adına yapması gereken en önemli şeyin, kendini gündelik yaşamdan koruyarak bireyselliğini keşfetmesi gerektiğini,

Kutsal 'merak'ımızın kendi potansiyelimiz dışında her yere yöneltilerek zehirlendiğini,

Asıl değerli olanın bizim için önemsizleştirilmeye çalışıldığını fark etmiş ya da fark etmeye hazır herkes için yazıldı, gerisiyse hikâye.

Akilah

Karakter Künyesi

ADA - Tüm yaylı çalgıları çalabilen yetenekli bir müzik öğrencisi. Konservatuvarda Deniz'in öğrencisi.

ALİ - Can Manay'ın özel şoförü.

BİLGE - Üniversitede psikoloji bölümünde Can Manay'ın öğrencisi. Otistik abisi Doğru ile yaşıyor.

CAN MANAY - Psikolog, TV'de program yapımcısı ve moderatör. Ülkenin en hatırı sayılır kişilerinden biri.

DENİZ - Çok yetenekli bir müzisyen ve konservatuvarda öğretim görevlisi.

DOĞRU - Bilge'nin otistik abisi.

DURU - Konservatuvarda öğrenci bir balerin.

ETİ - Can Manay'ın mentoru.

GÖKSEL - Konservatuvarda öğrenci bir balet.

KAYA - Can Manay'ın yardımcısı.

ÖZGE - Magazin basınında çalışan bir gazeteci.

SADIK - Medya patronu.

**Tanrı, atlama cesaretini gösteren her tohumda,
gördüğünün ötesini hissetmek için acıyı göze alan her ruhta,
deneme cesaretini gösteren her düřüncede var olur.
Korkusuzca ve doğallıkla kendini deneyimler.**

1. BÖLÜM

-1-

Sadece eksikliklerimizde eşitiz.

Otuzlarının başındayken olayı çözmüştü Can Manay, dünya bir pazardı ve herkesten alabileceği bir şey mutlaka vardı. İşin sırrı doğru insandan doğru şeyi istemektir ve tabii karşılığında da fazlasını vermemek: Alışveriş. Hastalarının çoğu bu alışverişte yollarını şaşırılmış, beklentilere girmiş, alışverişte olduklarını unutup kendilerinden fazlasıyla vermeyi seçmiş kişilerdi. Can Manay içinde hayat, bu alışverişe kafası basanlar için yaşanası, geri kalanlar içinse acınası bir durumdu.

Konforlu ve lüks aracının arka koltuğuna kaykılmış, karşı şeritte ağır bir şekilde akan trafiğe bakarken ev bakmaya gidiyor olma fikri içini rahatlattı, nihayet sadece birkaç saatliğine ve birkaç pozisyon için yatağına sokmak istediği kadınlarla, onları kendi hayatına sokmadan yapabilecekti alışverişini. Asistanı Kaya'nın bulduğu dört evi görmek üzere yoldaydılar.

Arabası ışıklarda durduğunda, karşıdan karşıya geçmek üzere olan lise öğrencileri onu fark edip hemen arabaya koştular. Çılgın çılgına Can Manay'dan imza almak, onunla bir kelime etmek isteyen gençler arabanın camına vururken, suratında her zamanki yarım tebessümden oluşan maskesiyle istifini bozmadan oturdu Can. Araba kızlardan uzaklaşırken, duygularını dış dünyadan korumak için geliştirdiği profesyonel yarım gülümsemesini

yüzünden sildi. On bir yıl geçmiş olmasına rağmen, kendisini bu dünyaya yabancı hissetmesine neden olan bu aşırı ilgi tarzına hâlâ alışamamıştı. Kendi kendine, “Ne tuhaf!” diye düşünürken gözleri dikiz aynasına kaydı, Ali’yle göz göze geldiler. Ali anlayışlı bir gülümsemeyle, “Çok seviyorlar sizi. Gençler ve merak ediyorlar,” dedi, gençlerin saçma hallerini hafifletmeye çalışıyordu.

Can, “Bizi içimizdeki Tanrı’ya yaklaştıran şeyle, diğer insanlardan ayıran şey aynı: Merakımız... Potansiyelimiz merakımızdan doğuyor. Sonunda merak ettiğimiz şeylere dönüşüyoruz. Neyi, niye merak ettiğimiz, kimliğimizi oluşturuyor. Beni sevmiyorlar, sadece merak ediyorlar. Ama onlarınki, merkezinden sapsapmış, sapkın bir merak o kadar! Değersiz, sadece televizyondayım diye!” dedi.

Ali, “Televizyon, bugünlerde olunabilecek en güçlü yer. Tanrılar yeryüzüne inseydi yaşamayı seçecekleri tek yer televizyon olurdu, izlenecek kadar yakın, ulaşılamayacak kadar uzak. Şöhret bir Tanrı’ya hayat veren ilk şey, ikincisiyse insanlarda uyandırdığı inanç. Sizde ikisi de var, üstelik insan olmanıza rağmen,” dedi gülerek. Ali’nin gülüşüne yarım gülümsemeyle karşılık verdi Can Manay ama bu seferki içtendi.

Ali devam etti. “Onlara daha iyi, daha değerli bir yaşantının var olduğunu gösteriyorsunuz. İzlenmeye değer bir yaşantının. Güzel bir olasılık sunuyorsunuz, kendileri deneyimlememiş olsalar da o olasılığın bir parçası olmak istiyorlar, sizi izleyerek, fırsat bulurlarsa camınıza vurarak, herhangi bir şekilde dikkatinizi çekerek... Sizin olabildiğiniz şey onlara ilham veriyor.”

Can zekâsına saygı duyduğu şoförünü kurcaladı. “Sen bi romantiksin Ali, neyin ilhamıymış bu?!” Cevaplamasına izin vermeden, “Bir şey verdiğim falan yok! Kansere çare bulsaydım, demiri ilk işleyen adam olsaydım, yani, gerçek bir şey yapmış olsaydım böyle mi karşılayacaklardı beni!.. Tabii ki hayır. Adımı zorla öğreneceklerdi, sınavda bin kere sorulsa bile... İlham falan, bunlar ağır gelir bu küçük beyinlere, fark edilmek istiyorlar. Fark

edilmiş biri tarafından fark edilmek! Varoluşlarının başka birileri tarafından onaylanmasını istiyorlar. Bunlar sadece, gündelik yaşantının kısır tohumları,” dedi ve koltukta Ali’yi daha rahat göreceği bir pozisyonda kaykılıp devam etti. “Eski bir Tibet hikâyesi var, çok hoşuma gider.”

Ali dinlemeye hazırды, Can anlattı. “Bir gün bir Tanrı, gezenin en yüksek dağında oturmuş düşünüyormuş. Yanına hınzır arkadaşı gelinceye kadar akli elindeki tohumlardaymış. Arkadaşı, ‘Onlar ne?’ diye sormuş. Bizim Tanrı, ‘Tohum,’ demiş. Hınzır arkadaşı, ‘Ne tohumu?’ demiş, bizimkisi, ‘Benim potansiyelimin tohumu... İçimde o kadar olasılıklıyım ki, her bir ihtimalimi bu tohumların her birine yükledim, olgunlaştıklarında onlara bakarak kendimi deneyimleyeceğim,’ diye açıklamış. Hınzır olan, ‘Tanrı tohumu! Bu hiç de akıllıca bir fikir değil dostum,’ demiş. Bizimkisi, ‘Bir Tanrı’nın kendini deneyimlemesinden daha akıllıca ne olabilir ki?’ diye cevap vermiş. Hınzır, ‘O tohumlar olgunlaşıp asla senin potansiyeline erişemezler!’ diye çıkmış. Bizimkisi, ‘Niye bu kadar kesinsin?’ dediğinde, hınzır Tanrı, ‘Bu tohumlar, olmalarını istediğin şey olabilmek için sürekli gelişmeler. Gelişmenin kendisinden başka bir nedene sahip olmayan bu şeyler nasıl senin olasılıklarına dönüşünler, onlar için amaç ne? Motivasyonları ne?’ diye sorgulamış ve gülererek, ‘Senin tohumların başarabileceklerini sanmıyorum,’ demiş. Bizimkisi açıklamış: ‘Onları bir seraya koyacağım ve merakla besleyeceğim.’ Hınzır Tanrı, ‘Neyin merakıyla?!’ diye sormuş, bizimkisi yine açıklamış: ‘Kendi potansiyellerinin merakı.’

Tohumların yaratıcısı, yarattığı şeyin bir gün kendi potansiyelini dolduracak farkındalıkta, Tanrısal bir şeye dönüşeceğini savunurken, diğeri bu tohumların ancak, beslenme zincirinde yeri olabilecek basit tohumlar olacağını, içlerindeki potansiyele rağmen asla Tanrılaşamayacaklarını savunup durmuş. İki Tanrı arasındaki sohbet birkaç dakika sonra iddiaya, birkaç yüz-

yıl sonraysa oyuna dönüşmüş. Tasarımcı Tanrı tohumları seraya yerleştirmiş ve onları ‘merakla’ beslemiş...”

Can Manay’ın kısa sessizliği ve aldığı derin nefes, Ali’ye hikâyenin bittiğini anlattı. Ali konuşmakta tereddüt ederek dikiz aynasından ona baktı. Can dışarıyı seyrediyordu. Ali, “Tohumlara n’olmuş?” diye sordu. Can tebessümle, “İş iddiaya binince, hınzır Tanrı gündelik yaşantıyı yaratmış. Meraklarını, yaşamın gündelik ihtiyaçlarından arındırmayı başaranlar, neden olmasın, başarmış olabilirler,” dedi, gülümsedi ve tamamen camdan dışarı dönerek konuyu kapattı.

Ali düşündü. “Evet, bilincimiz gündelik yaşantının yapılması gerekenlerinin kuşatmasındaydı, her an bir şeylerin peşinden gidiyorduk, çalışmazsak değersizdik, hayatı anlamlandırmak için sürekli çalışıyor, çalışmadığımızda da kendimizi uyuşturmak için diğerleriyle buluşuyor, sosyalleşiyor ve merakımızı her an diğerlerine vererek potansiyelimizi kurban ediyorduk. Bir filmde izlediğimiz suni bir karakter kendi potansiyelimizden daha ilgi çekici gelebiliyordu bize.

İçî boşaltılmış, gereksizleştirilmiş merakımız, kendimiz dışındaydı her şeyin peşinden gitmeye hazırdı. Yapmamız gerektiğini düşündüğümüz, inandırıldığımız şeyleri ve yapacak başka bir işimiz olmadığı zamanlarda yapmayı seçtiğimiz şeyleri düşününce içi sıkılıyordu insanın... İnsanlık boktan bir durumdaydı... Açlık, kazalar, hastalıklar ve ölümler yüzünden değil! Üzerinde çalışmak için geldiğimiz kimlik bilincimizin, bir köşeye itilip tüm anlamsız şeylerin merak edilir hale getirilmesindendi. Kaybolmuştuk. Kendi dünyamızda, kendimize yabancı ve gündelik yaşantının buyurdıklarına teslimdik.” Ali’nin düşünceleri Can’ın konuşmasıyla kesildi.

Can durakta otobüs bekleyen bir grup insana bakıp, “Besin zincirindeki yerlerini almayı bekliyorlar,” dedi kendi kendine.

Ali, duraktaki insan topluluğuna baktı, hissettiği acımasız ayırmıcılıktan rahatsız, hemen gaza basıp önündeki aracı solladı.

Can'ın zekâsına, fikrine çok saygısı vardı ama şartlarını bilmediği insanlar hakkında bu kadar kesin ve keskin yargıları olması Ali'de hep kendini kendine yabancılaştıran bir duygu yaratmıştı. Aslında hissettiği rahatsızlık Can'ın böyle olmasından değil, zamanla kendisinin Can'a hak verir hale gelmeye başlamasındandı. O durakta bekleyenlerden birinin Can Manay'ın hayatını tamamen değiştirecek güçte olduğundan habersiz yollarına devam ettiler.

Sokağın köşesinde Kaya'nın arabasını görünce, bakacakları eve vardıklarını anladılar. Kaya evin önünde onları bekliyordu. Ev sıradan bir yerdeydi, aslında konumu tam Can'ın istediği gibiydi, güvenlik elemanlarının, hizmetçilerin ya da ev içi çalışanlarının fazla olmadığı bir bölge. Magazin basını için tüm malzeme onlardan çıkardı. Can Manay dersini uzun zaman önce almıştı, özel hayatını o kadar gizli tutuyordu ki, bazen kendisi bile untabiliyordu özel hayatında kimlerin olduğunu.

Evin bahçesini dışarıdan görmek imkânsızdı. Büyük, demir kapı sokaktan koridor şeklinde uzanan ve yukarı çıkan bir merdivene açılıyor, yukarı çıkıldıktan sonra, ancak bahçeye geçiliyor ve biraz yürüyüp evin giriş kapısına varılıyordu. Ev bahçenin tam ortasındaydı. Can daha kapıya varmadan vazgeçmişti evin içini görmekten, evin iki yanında bulunan villalarla dip dibe oluşu onu rahatsız etmişti. Dış cephe korunaklıydı ama bahçenin ıssızlığı, komşu bahçelerden demir parmaklıklar ve bu parmaklıkları saran sarmaşıklarla ayrılma bile yetersizdi.

Bu evin birazdan tüm hayatını etkileyeceğinden habersiz, buraya gelerek vakit harcadığı için önce kendine, sonra asistanını Kaya'ya kızdı. Hiç durmadan konuşan ve evin özelliklerini abartan emlakçı kapıyı açarken, Can tokatlayıp susturmak istedi adamı. Emlakçı konuşa konuşa içeri girerken, Can harcadığı bu gereksiz zamanı sadece özel zafer anlarında içtiği iki sigarasından bir tanesine adamaya karar verdi. Ev bakmaya sonunda vakit

ayırması neredeyse zafer sayılırdı. Kaya'ya emlakçıyı takip etmesini işaret edip sıkıntıyla sigarasını yaktı.

Aç karnına sigaradan alınan ilk nefes, sonrasında bir yumruk gibi incek ağırlığa rağmen, keyif vericiydi. Can nefesi içine çekerken yan bahçeden gelen müziği fark etti. Daha önce hiç dinlemediğinden emin olduğu bu güzel müziğin ne olduğunu merak etti. Saatine baktı, beklemekten sıkılmıştı, müziğe doğru ilerledi. Demir parmaklıkları saran sarmaşıklar yüzünden hiçbir şey göremiyordu. Sarmaşıklarda bir açıklık bulana kadar demir parmaklık boyunca bahçenin derinliğine yürüdü. Bir an yaprakların arasından bir şeyin geçtiğini görür gibi oldu ama bakmak için bir boşluk bulduğunda bahçede kimseyi göremedi.

Sigarasından bir nefes daha alıp çıkış kapısına doğru ilerlerken hâlâ çalan müziği dinliyordu. Müzik gerçekten o kadar hoşuna gitmişti ki, bahçede birilerini görürse, müziğin ne olduğunu sormaya karar verdi. Son bir kez bakmak üzere yavaşladığında onu gördü. Görüntü çok net değildi, titreyen yaprakların arasındaki küçük bir delikten bakabiliyordu. Müziğin etkisi miydi, aç karnına içtiği sigaranın mı, yoksa 'O'nun mu... Hiçbir zaman bilemeyecekti, ne hissettiğini anlamak için beyni salisenin bin katı hızla tüm iç dosyaları karıştırmaya başlamıştı, aklına tek bir kelime geldi: Vurulmak... Sarsılmıştı.

Düşünürken, daha doğrusu onu izlerken, nefesini tuttuğunu fark etti, gecikmişlikle derin bir iç çekti. Elinden sigarası düştü önce, elleri sarmaşıklarla sarmalanmış demiri kavradı, etrafta ona bakan insanların olabileceğini düşündü bir an ama umursamadı, umursayamadı. İzlemekte olduğu şeyi son saniyesine kadar izleyecekti, bu bir seçim değildi, sadece başka çaresi yoktu.

Bir kütüğün üstünde, tek bacağıının üzerinde bir heykel gibi dimdik duran kız diğer bacağıını oldukça yavaş ama hiç titretmeden 180 derecelik bir açıyla havaya kaldırmıştı. Yerçekimine dayanamayan elbisesi, havada duran bacağından aşağıya kaydı, mükemmel bacak ortaya çıktı. Olması gerektiği kadar kaslı,